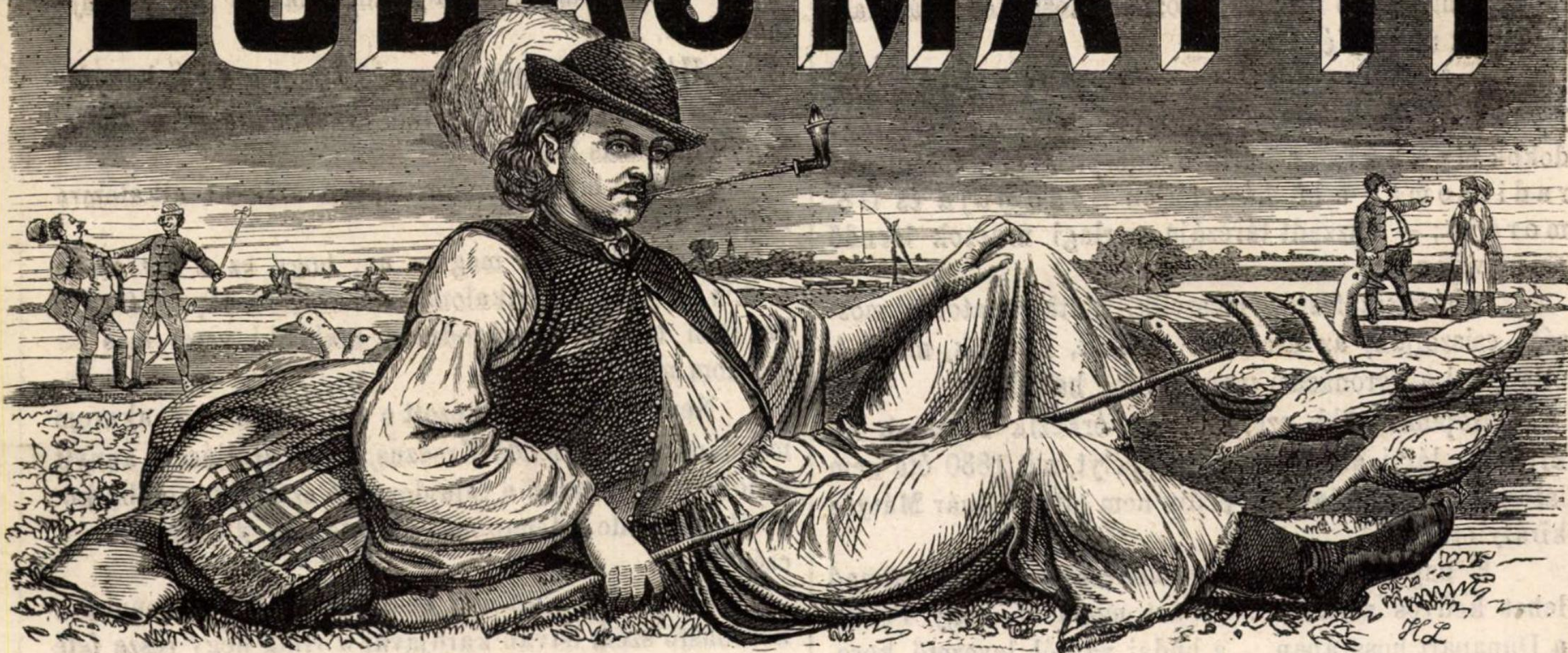
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, május 26. 1867. 8. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Mi ujság a nagy világban?

Bécsben együtt ül a **rájxrát**,
Urak és követek háza . . .
Várvavárja . . . hogy a magyar —
Királyát megkoronázza.

Párisban fény, pompa, hűhó,
Királyok és fejedelmek,
A nagyszerű kiállitást
Megbámulni — jönnek, mennek.

Londonban a nagyhatalmak —
Egyre konferentiáznak,
Harcz legyen-e . . . avagy béke?
E kérdés felett vitáznak.

Berlinben még **Bismark** az ur,
Sakkban tartja **Napoleont**, —
Garibaldi fegyverkezik . . .
Talán Romába is beront.

Moszkauban a panszlávok, —
Szivesen látott vendégek,
Eb a ki bánná . . . ha onnan . . .
Többé vissza se térnének.

Mexikóban sehogy sem megy
Szegény **Miksa** császár dolga.
Söt azt hirlik : **Don Juarez** !
Már főbe lövette volna?

Zágrábban most hintegetik,
Magvait a veszett dühnek —
Ellenünk a jó horvátok . .
Handzsárt, kardot köszörülnek.

Budapesten? a publikum
Nagy örömnek néz elébe . . .
Csak aztán a nagy örömnek —
Üröm ne legyen a vége.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései
a koronázás előtt.

Midőn az emberek a bábeltornyát kezdék épiteni, aligha vala nagyobb sürgés forgás, furás, faragás, lótás, futás, mint a minő tüzzel dolgoznak most édes atyámfiai! Budapest utczáin és térein.

A főváros ezuttal a munkások és korcsmárosok Eldorádója; a vidéki és külföldi élvszomjas zarándokok Mekkája; a hurik e ledérpillangók valódi paradicsoma; a hü házasférjek Sodomája és Gomorája; — duzzadt tárczáju parlagi uracsok leendő Ninivéje!

A házakat festik, meszelik, boltkirakatokat mossák, csiszolják, az utczákat öntözik, kövezik, már t. i. ottan, hol a koronázási menet el fog haladni.

Naponta több ezer pasasér érkezik Pestre, a ki, kiváncsi látni azon fényes ünnepélyt, mit 1830 óta nem látott Pozson, Buda-Pest pedig nem láthata már Mátyás király óta.

E nagyszerü ünnepély előkészületeiről fogalmad lehet kedves atyámfia! ha azt mondom, hogy Pesten a Dunapart hosszában . . a budai várból levezető koronázási ut mentében és a lánczhidtéren százhusz ezer néző számára késziteneк álványokat, páholy és ülőpadokat, lévén egy páholy ára csak 40—50 forint, egy ülőhely pedig 5—10 frt. Egy oly ablak, honnan a diszmenetet kényelemmel szemlélhetni 100—200 frt egy napra!

Akárhány család van Pesten most olyan szerencsés, kiknek e nehány nap egész évi házbérüket kifizeti.

A nyilvános vendéglőkben és szállodákban még a kályha-luk is le levén már foglalva, a magánszállások is felette megdrágultak; — egy szobának csufolt sötét kis zugért, melyben nincs egyébb egy rozzant nyoszolya, egy fakó asztal, két szalmaszék, egy köpláda és egy szakajtó kosár poloskánál — elmernek kérni naponként 10 frtot . . .

Egyik vidéki ismerősöm fölkért, hogy néznék csa ládja számára a koronázási időszakra két szerény szobácskát, ha lehet a belvárosban.

Elindultam tehát, de öt hat utczán keresztül ha ladtam, mig egy kifüggesztett czédulát láthattam, — végre a kigyó-utczában egy ház kapuján csakugyan találtam egy táblácskát e felirattal: „ebben a házban a 2-dik emeleten két szoba kiadó, tudakozódni lehet a 10-ik szám alatt.“

Felmásztam a 2-dik emeletbe, benyitok a 10-dik szám alá e kérdéssel: „itt van az a kiadó két szoba?“

„Igen is — belieben an zu sehen . . . tessék meg nézni — e hol van ni . . “

„Kicsi biz e mindkettő, még nem is eléggé világos . . . de hát szükségből csak megjárja . . . mi osztán az ára?“

— 500 forint. —

„Nem kell nekem egész évre kérem, csak . . .“

— Hiszen nem is egész évre kostál az anyit, — vigyorga reám a ránczokba szedett pofáju laktulajdonosnő. —

„Hát csak nem is félévre?“

— De nem ám uracskám! hanem ha kivánja tudni hát . . .

„Hát három hónapra“ — előzém meg a vén banyát.

— No persze, . . . talán uraságod azt se tudja, hogy koronázás lesz? —

„Tudom biz én madám! éppen arra az alkalomra kellene a szállás.“

— Tehát tudja meg az ur, hogy ez a két szoba csakis a koronázási alkalomra — azaz 14 napra 500 frt, ha nem tetszik uraságodnak, majd ki veszi más — ajánlom magamat.

Nem tudom találkozott-e oly bolond — akarom mondani oly irigylendő Kroezus, ki e szállásért annyit kidobott, vagy talán a tulajdonosnő szállitotta alább követelését — de másnap már nem láttam kifüggesztve a czédulát.

A lánczhid előtt már kész a királydomb, honnan a koronásfő szent István kardjával a világ négy része felé fog vágni, dél, kelet, észak és enyészetre . . csak azt nem tudni még bizonyosan, melyik napon leend ez a fényes ceremonia? midőn 49 óta először fogunk háromszoros hurrát kiáltani, azon háromszinü nemzeti lobogónak, mely a budai várpalota tornyáról büszkén fogja jelezni a világnak, hogy Magyarországnak valahára ismét koronás királya van.

Eredeti levelek.
IX.

Téns uram!

Na hiszen bezzeg most vagyunk már meg löve a ki fel markolta a sok pátriótáját. Beszabadul az országba az a sok éhenkórász kóborgó, osztán most még ők akarnak bennünket megtanitani arra, hogy mi hát az a hazafiság, meg osztán hogy mi módon kell a kazát boldoggá tenni. Hol egyik hol a másik rugaszkodik neki a haza legbecsületesebb embereinek, oszt erővel beléjök akarják diktálni, hogy mit kell tenni, hogy ükeméket megint ki ne szalassza a muszka, török vagy faranczia országba.

Elhiszem uram, hogy jobb volna ma egy veréb, mint holnap egy túzok, — igen ám, de más is van a világon nem csak kentek, s a mit az ember eddig annyi marakodás, incselkelkedís után becsülettel megőrzött, egy becsületes valamirevaló ember sem szeretné egy két kiéhezett kóborgó kedveért bolond füvel oda engedni, hogy más meg osztán ki nevessen érte. Úgy vagyunk ezekkel az urakkal téns uram, mint mikor tótot fogad be az ember a házába, még utoljára kivernek innen hazulról bennünket.

Hát még az a sok feki bocskoros horvát mit cselekszik? — hjajj uram, mer ha rá gondol az ember még a bosszuság sem ugy esik, mint mikor más becsületes

emberért történik. Bezzeg ugyan tánczolhattak, adakozhattak, lutriázhattak a magyar urak most négy esztendeje ezekért a háládatlan bocskoros medvetánczoltató atyafiakért, mit érünk véle? — nem hogy meg köszönné a feki egye meg, hogy a magunk oltalmába akarjuk venni, hanem még ü akar nekünk parancsolni.

Na de hiszen — héjj csak még egyszer terelhessünk egy jó falkát bellölök erre a hortobágyi s z í k r e, *magam is majd meg csikolok belöllök néhányat ugy, hoyy tudom megátkozza tüle még azt e plánétát is, a meikbe a világra pottyant; patkó szeget kötök a karikás csapója mellé, s majd avval magyarázom meg neki mi az a* m ó r e s.

Hadd fújja ki magát téns uram! mindegyik, a ki most ellenünk henczeg; mikor a kutya legmírgesebben ugat, rá se hederit az ember, az a legjobb, mer oszt magatúl elhalgat.

Ni téns uram! — megkövetem szipen — ismeri kígyelmed azt a 1848 as ujságot? — azt mondom én arra, hogy nem jóba töri az a fejét — ugy képzelem én ezt az ujságot, mint mikor a bárány börbe farkas bujik belé, nagyon dobra ütötte a bölcseségét, hanem abba meg már nagy bolondot csinált hogy elkeresztelte magát 1848-nak, — hiszi biz a fene hogy negyvennyolcz, — ott se járt — a hol a termett, hanem ha azt irattya fel az ujságára hogy 1868. *na már ezt elhiszem, mert testel lélekkel arra törekszik, a mit az olyan elvekkel és becsületességgel mint az övé 1868-ban reményhet ez a szegény örökre eladott Magyarország elérni.*

Azt mondják téns uram, hogy a koronátzió már megint odébb lesz, hájszen jobb is avval egy kicsit várni, mig a tengeri kapálás elmulik, elébb való dolog e most annál, ha kigyelmetek megfogadnák az én tanácsomat, legjobb volna azt ujesztendöre halasztani, mer hisz ugyis akkor szokás a cselédnek is szegödni- — oszt akkor a Rákoson mint hajdan Mátyás király ü kigyelmét... uram bocsá majd mit mondtam — alássan engedelmet kérek majd elfelejtkeztem magamról. — Hejj mert csak most látom által, hogy nem is jó az embernek olyan sokat tudni, — ha még soká igy haladok felvet a bölcseség ugyi téns uram? — na de se baj, van én nállam még bolondabb ember is elég a világon, mégis azt mondják rólla, hogy okos ember, — nagy a világ megférünk egymás mellett. — Isten áldja meg kigyelmedet.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár

X.

Thekintetes szerkhesztü ór!

Itt kedveskedje általam mogának a leben von Ganczl orthodax ábrahámista, edj kis mundola és mannával, mit a leben Ganczl grojsz Thátelejе még az izrael posztáján gyöjtütte üszve és négy ezer esztendü uta meg nem romlotta. Bizunyusan ki akarja khöresz telkedni a leben Ganczl, és szerkeszthü orat kheresztkomájának szeretné, azért khöldi edj kis ojándékot, hogy az urszággyölésen szurgalmazza thekintetes oraság a zsidó emancipatiót, mert ha soká késik még ez a sörgös szökségesség, megtürténhet hogy igazsága lesz Korokán Marczi ü kigyelmének, mikhur azt mondta: „hogy a mábul tegnap lesz hulnap" a zsidó is a ki még ma magyar zsidó, hulnap künnyen lehet lengyel, moszka vagy német zsidó.

A tisztojitás is megthürtént Grojsz-Sz.-Mikluson, de nem kunstitüczionálisan, mert a doktor oraság ki megmagyarositotta mogát Lusunczira, kimaradta belüle. Pedig hát tübb troktérusnak meghparancsulta a herr Doktor, hogy kóseroljanak borjut, börgét, csirkhét és lodat, és it ssanak a váleszthukat, hogy kiobáljanak a Lusunczi.

Mikhur osztán elgyütte a restellatio, urditották is Lusunczit; éljen Lusunczi! Hát mi kerekedte mogát be lüle? az hogy a milthuságus füispán ráfogta, hogy Vasvárit kojabálnak, és igy lett Lusynczi helyett a doktor Vasvári.

Hársli Smili.

Tigriskörmök.

Tehát régente Ugocsa, most pedig már Zágráb n o n c o r o n á t? legalább a jelek azt mutatják, hogy legkisebb kedvet sem érez a horvát országgyülés arra, — hogy a koronázáson megjelenjen. Ej dehogy nem, a kecske se menne önként a vásárra . . de hát ütik a hátulját.

Különös, hogy S m a i c s urasága C s e h királyi biztos jelenlétében is folyvást bujtogatja és izgatja a horvátokat. Már én atyafiak! a mondó vagyok, hogy sehogy sem megy tisztán ott a dolog. Ha már a magyar minisztériumnak nem áll tehetségében, hogy parancsoljon Smaics urnak, nem hiszem, hogy a bécsi kormánynak ne lenne annyi hatalma, hogy meg ne tudna zabolázni, ha igazán akarná — egy fiumei exkapitányt.

A koronázási előkészületekkel ugy a hogy csak készen volnánk már. Hanem hát azt az ötven ezer darab körmöczi aranyat, mit ősi szokás szerént a királynak ajándékképen ad a nemzet, hol veszszük? azt kérdi egyik vidéki előfizetőnk és polgártársunk.

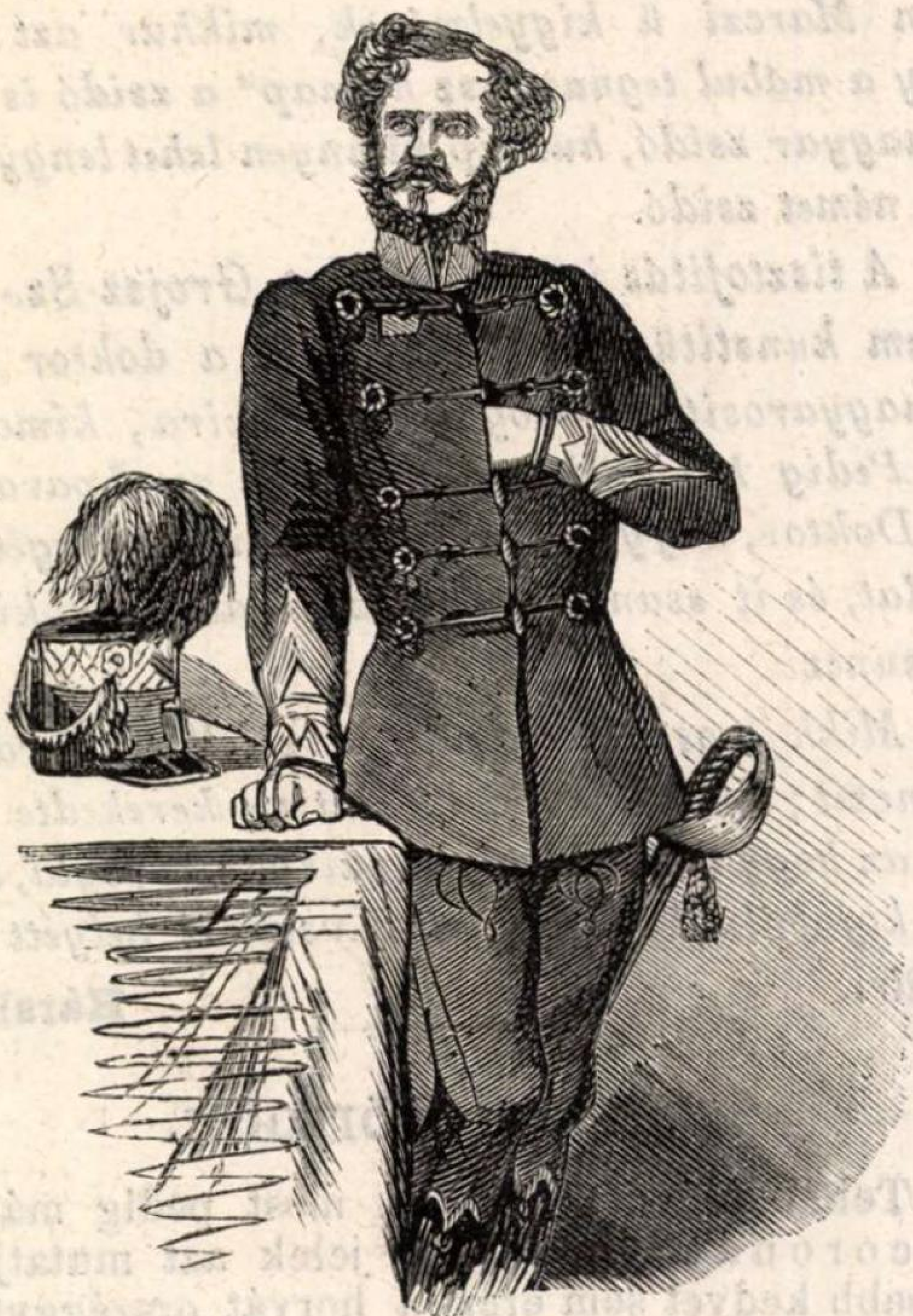
Hát édes atyámfia! majd kérünk az osztrák fináncziminisztertől, — csak fog talán annyit kölcsönözni a magyar király s z a k á l l á r a?

A rájxrátban azt mondá Pléner egykori volt osztrák fináncziminiszter, hogy Deák közösügyi elaboratuma csupa é r e t l e n s é g. Ellenkezőleg, nagyon is é r e t t gyümölcs, mert igen kedves izünek találja a majoritás.

A magyar országgyülés a horvát testvérek számára f e h é r lapot hagyott fenn. A zágrábi gyülés most nem tud megegyezni a felett; alizarin téntával irja-e be azon fehér lapot, vagy pedig v é r betükkel.

Pesten már 5 nap óta folyvást esik az eső, és S k á l a józsefvárosi patikáros ajtajáról még sem m o s h a t t a le azt a kétfejü sassal diszeskedő cs. kir. levélszekrényt. Mondja aztán valaki, hogy Skála kipödört bajusza daczára — nem hüséges osztrák hazafi?

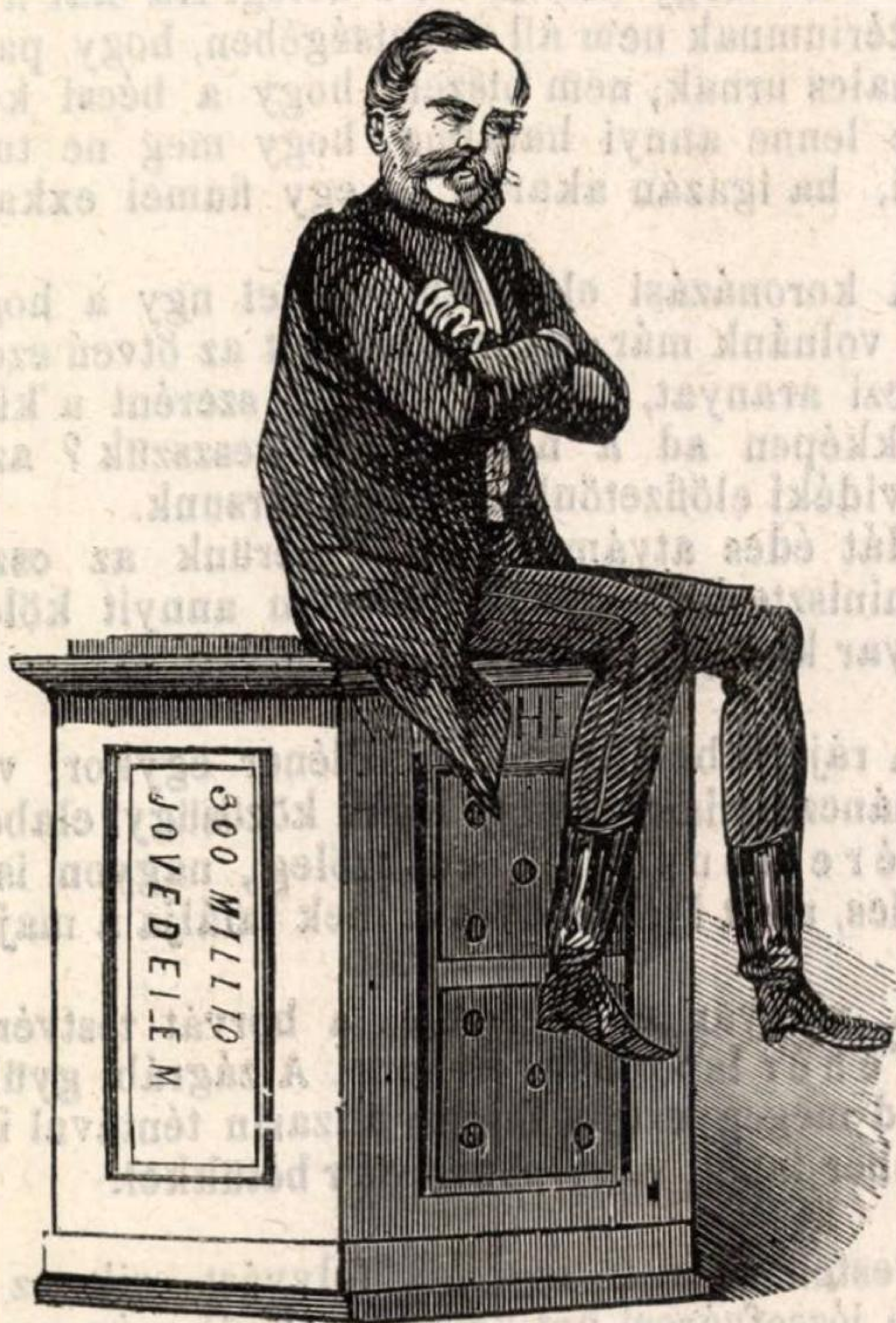
Ludas Matyi hogy szeretné

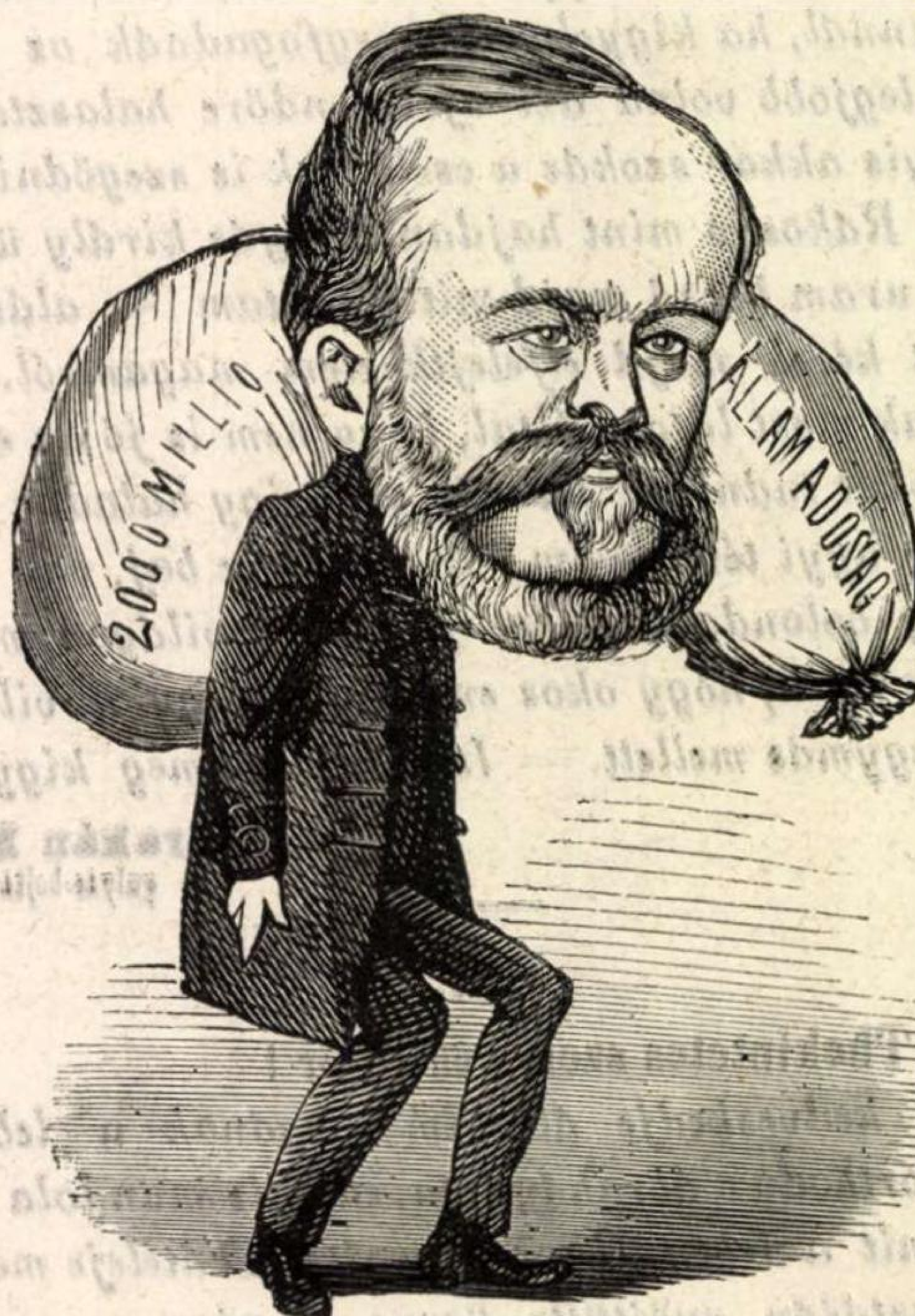
A hadügyminisztert ilyen formán . .

nem pedig igy ni.

a pénzügyminiszter is könyebben fütyörészhetne
a telt cassa tetején

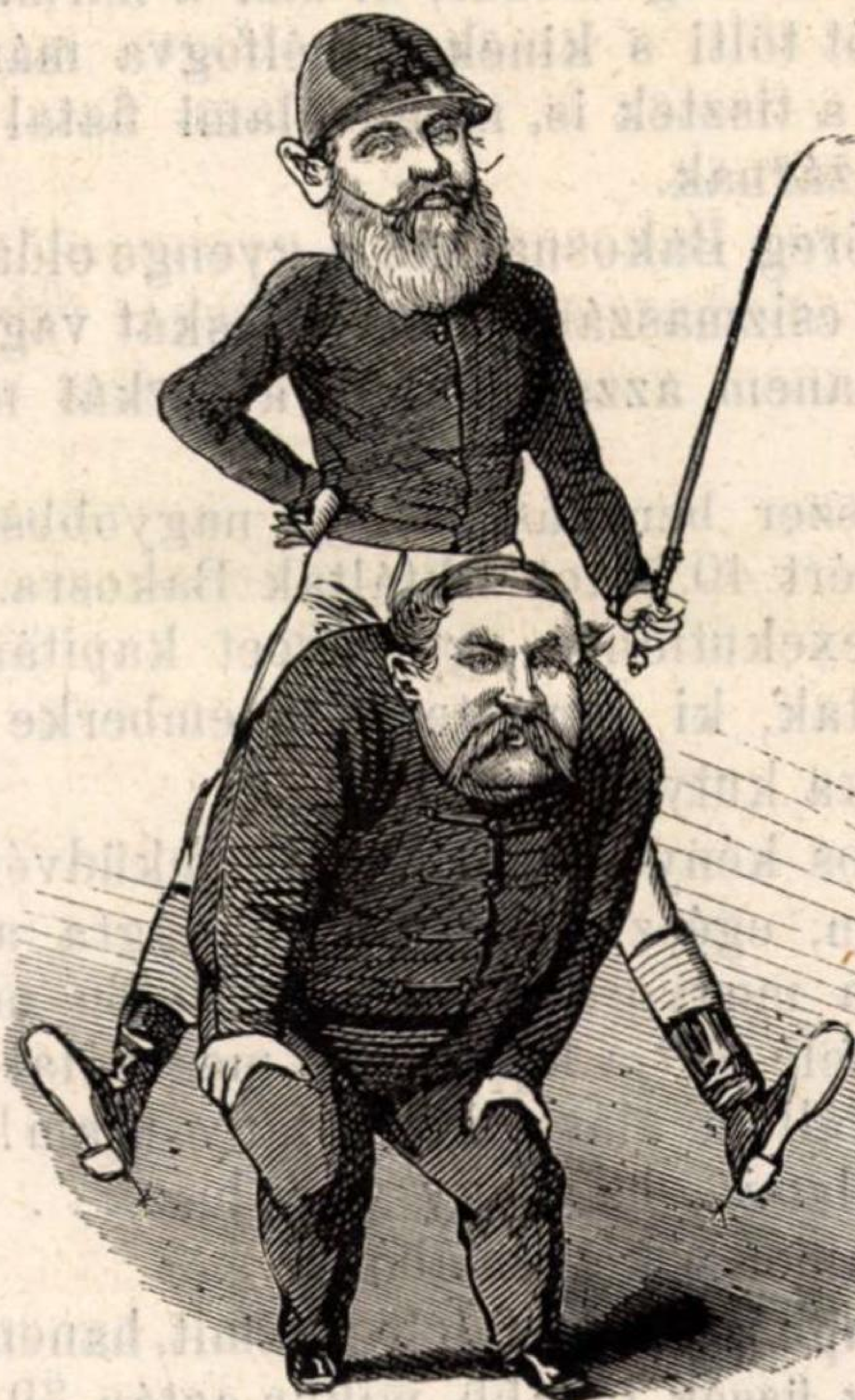

de ily roppant teher alatt muszáj meggörnyednie.

látni a minisztereket?

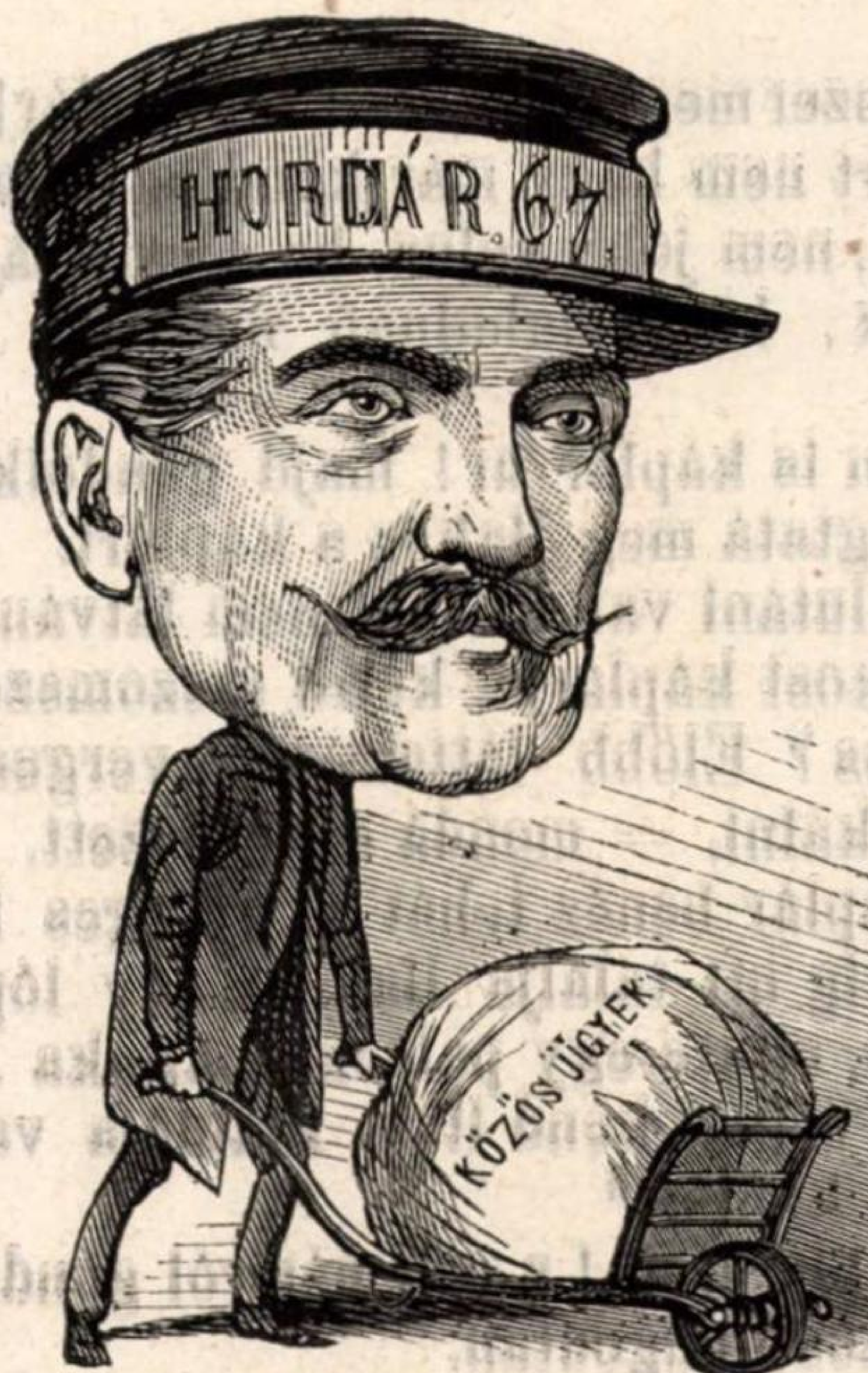
A belügyminiszternek is biztosabb volna ekép az állása —

mint igy ni. . .

A közlekedési miniszter is jobban haladhatna eképen. . .

mint igy la!

(Folytatása következik.)

Huszár-tempók.

Van a Vürtemberg huszárregementnél egy Bakos nevü öreg huszár, ki már a harmadik kapituláczió tölti s kinek ennélfogva már többet elnéznek a tisztek is, mint valami fiatal tejfeles száju huszárnak.

Az öreg Bakosnak az a gyenge oldala, hogy nem tölti csizmaszárába a borocskát vagy a pálinkát, hanem azzal inkább a torkát nedvesiti meg.

Egyszer berugás és egy nagyobbszerü rezonirozásért 40 botot diktáltak Bakosra.

Az exekutióhoz egy német kapitányt komandiroztak, ki apró termetű emberke volt s egész falka kutyát tartott.

Bakos kényelemmel végig feküdvén a deres csikón, egész rezignatióval rágta a bagót, és állta a mogyorófa pálczát. Midőn már ugy harminczfelé járt a káplár, — megszólal Bakos:

„instállom alássan kapitány uram! engedjen el valamit, ha nagy sár lesz ... hazaviszem hátamon a korcsmából.“

A kapitány nem felelt semmit, hanem intett, hogy csak üssék tovább, mikor aztán 39-et kaptak rá, mégegyszer megszólalt Bakos:

„Alássan kérem vitézkapitány uramat, — engedje el legalább ezt az egy botot, — ha kiszolgáltam, beszegődöm az urhoz kutyapásztornak.“

Egyszer megszóllitván czugkáplárja Bakost: „Mért nem hagy már kend azzal a korhelységgel fel, nem jobb volna, ha a csizmájáról gondolkoznék, hisz maholnap mezitláb jár már kend.“

„Igen is káplár ur! majd gondolkozom róluk,“ nyugtatá meg Bakos a káplárt.

A délutáni vakarásnál nem látván az istállóban Bakost káplárja, kérdi a szomszédját, hol van Bakos? Előbb láttam a nyerges kamara felé botorkálni, — mondá a kérdezett.

A káplár benéz tehát a nyerges kamarába — és riktig ott találja Bakost egy lópokróczra heveredve, előtte egy palaczk pálinka ...

„Mit csinál kend itt a kiáldója van ... rivall reá a káplár.“

„Én biz uram! a csizmámról gondolkodom“ felele Bakos nyugodtan.

Egy izben Zolkiewben állomásozott a Bakos diviziója, mely város kapujában — isten tudja már mióta, — egy láncz darab van a sarokköbe illesztve.

Bakos épen a kapu előtt ácsorga, arról elmélkedvén, hogy mitévő legyen a huszár, ha egy krajczár sincs zsebében? — midőn látja, hogy egy fuvaros rakodt szekérrel közeleg a kapu felé. Bakosnak bizonyosan a fuvaros láttára valami jó gondolat villant keresztül agyán, mert hüvejk ujján nagyot csettentve ... oda áll a kapu mellé, lába közé veszi a lánczot, és midőn a fuvaros ott haladt el, — a láncz végét kitlije alól mutatja a parasztnak, — kérdvén — ha nem venné-e meg?

A paraszt — látván hogy jó láncz, megalkuszik csakhamar egy forintba — és azt le is teszi a Bakos markába. E pedig oda adja a fuvaros kezébe a láncz végét és azzal odább áll, s megy a forinttal egyenest a korcsmába.

A szegény paraszt látta, hogy kijátszotta a huszár, — utánna nem mehetett, mert szekerét nem hagyhatá a kapuban őrizet nélkül, igy tehát nem volt más mit tennie, — mint fejét megvakarva, utját tovább folytatnia, nehogy kára mellett még ki is nevessék.

M... kapitánynak szokása volt naponkint megvizitálni a menázsit századjánál, mely alkalommal — azon szakácsokat, kik jó és izletes ételt föztek, vagy megdicsérte, vagy borravalóval megjutalmazta.

Történt egyszer, hogy első szakaszbeli huszárjai egy olasz paraszt aklából egy birkát requiráltak s abból másnap pompás paprikást készitettek.

A kapitány szokás szerint vizitálván a konyhát, az első szakasz menázsiját felette izletesnek találta. Megdicsérte tehát a szakácsot és kérdé, hol szokott az első szakasz vásárolni?

A szakács habozás nélkül nevezé meg a helyet, honnan a birkát lopták volt. A kapitány nem szóllt erre semmit, hanem ment a többi szakaszhoz.

Már a 2-ik szakasz menázsija felette gyenge volt, kérdőre vonta tehát e végett a szakácsot, mire ez azt válaszolá, hogy biz abból a kevés menázsi pénzből nem lehet pecsenyét sütni.

„Hát az első czugnál, miért tudnak jó menázsit főzni?“ kiállt a szakácsra M... kapitány, — vásároljatok ti is ott, hol az 1-ső czug.“

„Kapitány ur! kérem, könnyü azoknak jó menázsit főzni, mikor az éjjel is egy birkát loptak“ — veté ellen a szakács.

„Azt én nem kérdeztem“ rivalga a kapitány s lábával mérgesen toppantva — „én csak azt mondom, vásároljatok ti is ott, hol az első czug vásárol, mindjárt jobb lesz a menázsitok.“

J... **József**, huszár-őrmester.

Restaurátzionális történet.

Elmult a restelláczió
Nálunk is már Matyi komám!
Hogy én is leszek valami . . .
Szentül hivém és gondolám.

Belőlem ha alispán nem...
Akkor szolgabiró válik,
Ilyen vérmes reményekkel . . .
Valék a tisztujitásig.

De biz én csak a maradtam —
A mi vagyok alólirott,
Szegény volt az eklézsia!
Pénzemen senkisem ivott.

Tiszteletbeli esküdtnek...
Az igaz, hogy kándidáltak,
Köszönöm az ily hivatalt;
Ingyen nem megyek szolgának.

De hogy az elején kezdjem —
Elmondom, miképen jártam?
Midőn a megye termébe...
Vivátozni botorkáltam.

Négy szem között legyen mondva
Édes kedves Matyi komám!
Kissé pityókos valék és
Mámoromban azt álmodám:

Hogy a választó közönség —
Egyhangulag azt kivánja:
Rajtam kivül nem lehet más
A megyének alispánja

No de az ördögnek jutna —
Máskor ilyesmi eszébe,
Ha csak épen a pohárból
Nem megy a bor a fejébe?

Beakartam tehát menni...
Székemet elfoglalandó,
De elébem állt egy hajdu, —
S rám kiált keményen „hahó!"

Nem oda Buda! jó uram!
Van e paksussa? mert máskép...
Ebbe a szobába márma...
Még a Herkó páter sem lép."

Kicsoda és mit akar kend?
Rivalgék most a hajdura —
Vak vagy pimasz, hogy nem látod . . .
Én vagyok a megye ura!

Micsoda hitü kend hunczut...
Kálomista vagy pápista?
Tjüh! de bevagy rugva, ugyan
Hol csipted le magad Pista?

Csitt . . ne lármázz, legyen eszed;
Skandalumot ne csinálj hát,
Mert majd a hüvösre tesznek;
Csitita egyik jó barát.

A zajra riktig kibukkant . . .
A vármegye komiszáros,
„Tüstént hallgattassátok el
Ezt az urat — Palkó! János!

A hajduk sem voltak restek,
Mert az első parancsszóra . . .
Puff . . . huszonnégy garádicson
Buktatának rögtön orra.

Igy buktam le a magasból . . .
Véres fejjel orrzuzottan,
Persze e brutális tényre . . .
Egyszerre kijózanodtam.

Sompolyi irógyiákja.

Pilula.

Beteg lett a czigány felesége, a more tehát elment a doktorhoz s orvosságot kért felesége számára.

„Mi baja van feleségednek more?" kérdé a czigányt.

„Ást bizsony engedelmével téns doktor uramnak, — a forróhideg leli.

A doktor megirván a receptet e szavakkal adá át a czigánynak:

„Itt van, ha a hideg ismét rá akar jönni, csak ezt vegye be, kutyabaja se lesz."

Harmadnap ismét megkeresi a czigány a doktort, más orvosságot kér, a mit könnyebben lehessen bevennie.

„Hogy hogy czigány! hát nem használt az orvosság?"

Nem bizs a doktor ur! pedig ugyan csak megrágta a felesigem, még is nagy nehezen birta lenyelni.

„Mit rágott meg hé!"

„Hát azt a papirost mit adni tetszett."

Igy tudta meg a doktor, hogy a czigány felesége in natura — természetben — vette be a receptet.

Diskurszus.

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ugyan szomszéd! mondja már mikor lesz az a koronázás? — mért halogatják egyik hétről a másikra?

Iczik. Hogy mondhassam meg én azt khendnek Mihály gazda! a mit magam sem thodja, hogy khüzeleledőnk huzzá, azt gyanitom, mert akkhura csumó vürüses hagyma hallja khend, a mi ezelütt egy héttel khét krajczár vult, most három krajczár! egy liba májat pedigh, melyet ezelütt huszonüt krajczáron árolták, mostan ütven krajczárra thartanak. Hogy miért késnek a kurunázással hallja khend! azt csak a jó isten thodja, meg az urszág bülcse Deák.

Mihály. De azt csak tudja szomszéd! hogy a horvátok miért vonakodnak megjelenni a koronázáson.

Iczik. Már hogy thodnám én hallja khend! mikur azt még a mi khüvetőnk a herr von leben Wudjáner sem thodja, pedig a leben Wudjáner khedves borátja Deák Ferencznek, dasz zóg i, éppen thüszomságában lakik, az angul királynüben, és ha a leben Wudjáner nincs utthon — akkhur lelkhümre mondom Miskha bátya! csok Deáknál khöll keresni. Majd megkérem a mi khüvetőnk várjon khend, hogy kérdezze meg Deák Ferenczthül.

Mihály. Jó lesz biz az Iczik szomszéd! de azt is hallom ám, hogy a rájxrátban sincsenek megelégedve a közösügyi javaslattal, még több engedményeket kivánnának tőlünk, mit mond erre szomszéd?

Iczik. Nem türüm a fejem most a pulithikával khedves Mihály gazda, majd eligazitja azt Deák Ferencz, ki megigérte az országgyőlés elütt, hogy e l f o g j a   f o g a d n i a küzüs ögyi javaslatot a rájxrát is, — most már ha thübbet kivánnak még thülünk, az a Deák Ferencz dolgha hallja khend, — adhat-e még thübbet, — ü lássa.

Mihály. Hallom Iczik szomszéd! hogy a kormány kiadta már a rendeletet az ujonnan választott tanácsnak, hogy az adóhátralékokat hajtsák be, mit gondol szomszéd, valyon a fináncziminiszter alkalmaz-e katonai exekutiót azok ellen, kik nem birják adójukat megfizetni?

Iczik. Erre is csak Deák Ferencz thod megfelelni hallja khend! mert mikur az adóhátralékot meg khöllett az urszággyülésnek szavazni, thodja khend, hogy azt mondá nagy hazánkfia, hogy azt l e h e t ü   k i m é l e t t e l fogják behajtani.

Azért ne bósolja Mihály gazda! ha nem thodja kend kifizetni a steuert és khatunát khöl denek executióba, vigasztalja mogát azzal, hogy alkhutmányus khatuna fogja a nyokán ülni.

V e r s t a l á n y.

Karakán Marczitól.

Egy tárgy lételemhez nem elég énnekem,
Két szóból kerül ki a gyászos életem.
A szüz tiszta szinviz ád éltet elsőmnek,
Mi azonban bőven vagyona végsőmnek.

Első felem kérem! jól megértsük egymást
A nélkül, hogy tennék én compromitálást,
A jó fáin földön korhadtan tenyészik —
Néha parton, majd a pocsolyában diszlik.

Hátulsó részem ám drága jó barátom!
A hetedik égbe jár szellő szárnyakon, —
Vad rengetegekben és bérczeknek ormán,
Szeret ungot berket, szép neki az orkán.

Kettőm egyé oltva szánandó portéka —
A gyengén szurónál is silányabb plánta.
Gyümölcsömet ponyván, piaczon árulják —
Többnyire éretlen, — még is megbámulják.

A 7-ik számban közlött verstalány **pápaszem.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Halljuk csak uraim!
Sóllani akarok, —
Nem csak mi lesünk ám
Most már u j m a g y a r o k!
A devla rugja meg . . .
Hisen pár hét mulva
Egis magyarország . . .
Uj bőrbe les bujva.
Uj gunyát fognak majd
Magukra ölteni . . .
A nagy hasafiak!
Azs orság bölcsei.

Peti József polgártársnak R.-Ujlakra: Más reklamátiót nem kaptunk, a kivánt 3-ik számot expediáltattuk.

Szapuló Matyinak N.-Váradra: A kért példányok jelenlétemben expediáltattak a 4-dik szám kivételével, ezzel legjobb akaratunk mellett sem szolgálhatunk, mivel ezen számból megjelenésekor csupán egy nap alatt 800 példány kelt el.

P . . . József urnak Paksra: A 7-dik számban közlött verstalány igen helyesen fejtetett meg ön által.

Csukás Eleknek N.-Vatyra: Sajnáljuk, hogy a 4-ik számu példánnyal nem szolgálhatunk, a 2-ikat postára tettük.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.